

tulla, sest et Ann iša selle västtu jaab olema. Selle pärast ei läinud ta ka tea juute.

Teisel pühaväeval aga läks Pölliotsa peremees liriku, ja Ann jää kodu talitusti talitama, sest kodu ei voldinud mitte ilma ülevaatuseta jäädva. Ebt füll iša oli dra feelanud, et Ann ei tobi jauna juure minna ega Mardiga kõlku saada, siisgi läks ta, kui talitus otsas oli, oma Marti maatama, selle väralt olla ta omale ju ette oli voldinud, sest seda armastuse side on foffu sidunud, neid ei vöi teised inimesed mitte enam lahitada, ja kui nad sa libased wanemad oleksid.

Suure rõõmuga oli Mart teda juba eemalt märganud ja läks talle õue pääle vasta.

„Kas tead ta juba, Ann,” hūudis ta rõõmsa häälega, „et mina rabeajal olen oma peremeheks saanud? Salgu talu, mis siit seitse versta eemal naabri-kibellonnas seisab on alles üleeila minu omaks saanud, ja tulerval nādalil on Jüripäev, siis lähen juba siit ära uude sohta.“

„Vöi nii,” vastas Ann ta hää meelega, aga sai pääle selle mardati jälle surwaks, sest ta hõttas selle pääle mõtlemata, et isa wist end tema õnne vasta seab ja teda Mardile mitte ei laje minna. Seda märtas Mart ja ütles:

„Ma tean füll Ann, mis sa surwaks saad. Ja jah, mu armas vruut, sinu peame járele mõtlemata, mis ast föide parem on ja luda meie peame tegema, et isa oma meelt natuke teisendaks. Sina, Ann, tunned ju oma isa paremine kui minu teda tunnen, siie, mis sinu arvut sinu föide parem on teba ja anna müsle selliseks asjaks bääd nõu!“

„Hää nõu on sinu raske anda,” ütles Ann ja ööblas õige raskede, „minu isa on niisugune mees, selle meelt mitte nii hõibjaoste võõrata ei vöi, kui ta forra übe mõtite siis on saanud. Aga misdugi teada, et vca meie lootust ära heitma, vaid reame teine teisele truuls jäema, nagu diglase pruut-paari sohus on.

„Mis tal siis diete minu västta peaks olema?“ siisid Mart.

„Mina ei usu mitte,” vastas Ann, „et ta selle pärast nii väga sinu vasta on, et ja vanele oled, sest ta on eüne nii-sama vane saunamehe poeg olnud, aga ülem asti on, see et

ta find inimeseks armab, kes ellsiteele on sattunud. Sina oled tema arvut väga ilmalik ja jumalalartimata mees, loed raasmatuid ja zeitungisid, mis unemal ajal välja tulewad ja mitte wanameeliste meelete pärast ei ole. Minelt jaab see tema meelete vasta olema, et mina, kes tema tütar olen, ühele mõhele lähen, kes mitte õpetaja ja muude Salosie meelete järel ei ole. Minu isa on lirikhera ja lirikutõõlmoldri herra väga truu teenet olnud, ja see on temale hirmus lube mõtelda, et mees, kes jelles asjas temaga übel nõuul ei ole, tema väimeheks peab saama.

„Aga mis peame siis meie tegema?“ siisid Mart jälle. „Sa ise ütled, et teine teisele truuls peame jáama. Mina ilma sinuta elada ei vöi ja elades find maha ei játa, meie peame nõu leidma, tulgu asti lust tahes ja suda tahes.“

„Ta saab ta selle pärast juba ühest tälist meie västta olema,” lisas Ann juure, „et tal enesel perenaisist waja on. Minu ema on juba pääle kabe aasta surnud, ja ta on leisnud. Ma ei usu mitte, et ta nii pea uude abielusje heidab, ebt ta füll alles mees on neljakümnekolmandama eluaasta sees. Mina olen nüüd perenaise asemel, ja seda on tal väga waja, sest muidu on raske peret pidada.“

„Ja jah, see on õige füll,” täteni Mart sõnu, „aga ma arvan siisgi, et meil mõu nõu üle ei jáe, kui et sulle kogja tulen. See on föide parem, saagu siis just asjast, mis last saab, vötku ta mind västta ebt mitte.“

„Seda arvan ta mina,” ütles nüüd Ann, „tee seda, ja Jumal andku õnne, et see korda läbels meie mõlemate fajus.“

„Aga seda ma eüne ei vöi teha, kui ma ise oma soha pääl olen,” lisas Mart juure. „Sinu isa on päriskoba omanik ja maatas ta wist selle pääle, et tütar mõhele jaab, kellel oma kindel soht on, ebt füll armastawal abielu-rahval saunanurgas valju õnnasilum elu on kui sel abielu-paaris, kes teine teist ei armastab, suure rilluse juures.“

„Jah, see on õige füll,” ütles Ann, „ma tahalsin ta väga hää meelega sinu abilaajaks jaada. Viimasel ajal ei ole elu minu isamajas mitte enam nii mu meelete pärast. Mina tean füll, et mu isa mind kui oma tütar väga armastab, aga nüüd